

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάραξ ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκαυμένειου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν . . . δρ. 8.—
Ἑξαμήνιος . . . » 4,50
Τριμήνιος . . . » 2,50

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμήνιος » » 5,50
Τριμήνιος » » 3,—

Ἡ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ :

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριεῖδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουνίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 28

«Ἐπλάψε σὰν μωρό...» (Σελ. 214, στ. β')

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια).

Ὁ μικρὸς ἐσηκώθη ὀλόβρος, καὶ ἀτήτησε μὲ ὀρμήν :

— Αἰ, ἀπὸ τῆ βάρκα ! Ἐδῶ ! Πιᾶρθε, σοτταβέντο ἀπὸ τῆ βάρκα σου !

Καί, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπὶ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ ναύτης καὶ τὸ παιδί κατώρθωσαν νὰ ἀκούωνται.

Ἡ λέμβος τοῦ Οὐσταρίτζ εἶχε τῶρα ἀνάψῃ τὸν φανὸν τῆς. Ὁ Οὐίλ ἐβλεπε τὸ μικρὸ φῶς ποῦ ἔτρεχε κ' ἐσπινθήριζεν ἐπάνω στὰ νερά, ποῦ ἐφαίνετο καὶ ἔχανετο μέσα στὰ κύματα. Ἐπιάσε πάλιν τὰ κουπιὰ καὶ ἐκωπηλάτησε δυνατὰ διὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους του.

Ἐχρειάσθη σωστὴ μισὴ ὥρα διὰ νὰ κατορθώσουν αἱ δύο λέμβοι νὰ πλησιάσουν. Ὅταν ὁμοῦς ἔπεσαν διπλα, ὁ Βάπκος πρῶτος ἐπήδησε μ' ἕνα κήδημα ἀπὸ τῆς ἰδικῆς του εἰς τὴν ἄλλην καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν πρῶμην τῆς ἰδικῆς του, διὰ νὰ τὴν ρομουκλήσῃ πρὸς τὴν Καλὴν Ἑλαῖδα.

Ἐπειτα ἐσηκώθη, ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην του καὶ ἐφιλήσε πατριωτάτα τὸν μικρόν, κλαίων καὶ γελῶν συγχρόνως.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Γουλιέλμος Τερπικὸν εὐρίσκειτο πάλιν μέσα εἰς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποχωρισθῆ ἀπηλλαγμένος, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔβλεπε πλέον.

Ὁ Ἐβέλ, καὶ κατόπιν ὁ Κλαβαγιάν, τὸν ἐφιζῆσαν τρέμοντες εἰς τὸ στῆθος του.

Ἐγελούσε τῶρα, ὁ καίμενος ὁ Οὐίλ, ποῦ ἔκλαιε προτῆτερα.

— Κυβερνήτά μου, εἶπε, γνωρίζω διατί μὲ εἶχατε ἐγκαταλείψῃ.

— Τὸ γνωρίζεις;... Δὲν σὲ εἶχαμεν ἐγκαταλείψῃ, μικρὲ μου. Ἦθελῆσαμεν μονάχα...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰακώβου ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Νὰ μ' ἐμποδίσετε ν' ἀποθάνω μαζί σας, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπεν ὁ μικρὸς. Ὡ, ἐγὼ καλά τὸ εἶχα ἐννοήσῃ, ἀμα εἶδα πῶς εἶχα μετῆν μόνος μὲ τὰ τρόφιμα, ποῦ μοῦ εἶχατε ἀφίσῃ, διὰ νὰ μὴν πεθάνω τῆς τεῖνας!

Τὰ μάτια τοῦ Ἰακώβου ἐδάκρυσαν, ἀλλὰ μὲ δάκρυα γλυκύτατα, αὐτὴν τὴν φοράν.

— Ναί, εἶπε, τὸ ἐμάντευσε. Ἦθελῆσαμεν ν' ἀποθάνωμεν μόνοι μας.

— Καὶ τῶρα, δὲν θέλετε πιά;

— Τῶρα, ἔχομεν λάβῃ βοήθειαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ὑποπτον πλοῖον εἶνε γαλλικόν. Τὸ γνωρίζεις κ' ἐσὺ ὅπως ἡμεῖς. Εἶνε ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐσωσε, ὅταν ἤμεθα μὲ τὴν βάρκα, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπλησιάζαμεν νὰ ἐκπνεύσωμεν. Εἶνε ἡ Ἑλπίς τοῦ Σουρκούφ, καὶ τῆς ἀξίζει τὸ ὄνομα.

— Ἐξοχα, κυβερνήτά μου ! ἐφώνησεν ὁ Οὐίλ, καὶ ζήτω ἡ Ἑλπίς !

— Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ καταδρομικός. Ὁ κυβερνήτης τῆς μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ

Σουρκούφ τὴν ἐξώπλισε καὶ τῆς ἔδωκε πλήρωμα, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, διὰ νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ. Δύριον, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, θὰ μᾶς συναντήσῃ καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν Βρουκόλακα, κ' ἐγὼ θ' ἀναλάβω πάλιν τὴν κυβερνήσιν τῆς πολεμικῆς μου Ἀγίας Ἀννας. Καὶ τότε, δυστυχία εἰς τοὺς Ἀγγλους !

Ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Σουρκούφ, λέγων αὐτὰς τὰς λέξεις, ἔτεινα τὸν κλειστὸν γρόβνον του καὶ τὸν ἀπειλητικὸν τὸν βραχίονα πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ὅπου, ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ σκότους, ἐμάν-

«Ἐφιλήσε πατριωτάτα τὸν μικρόν...» (Σελ. 217, στ. α')

τευε την προσέγγισιν των τριών πολεμικών πλοίων του μοιράρχου Χάρρις.

— Μήπως σκοπεύετε να μ' αφήσετε έμένα επάνω σ' αυτό το έλεεινό εμπορικό;

— Η ερώτησις έγινε με τόνον τώσης τρομάρας, ώστε ο Κλαβαγιάν ήρχισε τα γέλια.

— Να σ' αφήσωμεν; Όχι, μικρέ μου φίλε. Έχεις αρκετά υποφέρει μαζί μας, ιδίως αυτές τας τρεις ημέρας, ώστε είσαι άξιος να διατηρήσης την θέσιν σου εις το καλό μου βρίκι. Από τώρα είσαι άνδρας σωστός. Η άγια Άννα άς προστατεύη τους αγαπητούς σου!

— Η νύκτα έτελειώσε με αυτήν την φυγικην κατάστασιν των φίλων μας, την τήσαν διαφορετικην από την πρωινήν. Άλθρινός ένθουσιασμός ένεφύχονε τον Ίάκωβον και τους συμπολεμιστάς του. Κατά διαταγήν του, ο Ουίλ και οι δύο ναύται έπήγαν να κοιμηθούν όλίγας ώρας. Έπρεπε ν' ανακτήσουν όλας τας δυνάμεις των δια την ημέραν που θα εξήμερονεν.

— Ως το είχε προείπη ο μαρκήσιος, κατά την άνατολήν του ήλιου είδαν τα δύο γαλλικά καταδρομικά να προβαίνουν από την όμίχλην, με όλα των τα πανιά άνοικτά.

— Ήσαν ο Βουκόλαξ με τα 58 κανόνια του, η Άγία Άννα με τα 18 ίδικά της. Προσέβατε και τα 34 πυροβόλα και τους 250 άνδρας του πληρώματος της Έλλίδος, και θα εύρετε ότι ήσαν εκεί 870 ναυμάχοι και 110 κανόνια. Με τήσαν δύνάμειν, ήτο εύκολον ν' άρχιση η ναυμαχία.

— Εν τή μεταξύ οι Άγγλοι δεν είχαν άλλάξη πόρεσι. Γενναϊότατα έξηκολούθηον να προβαίνουν υπηρέμώς, αναβρυόμενοι εις την ύπεροχήν του όπλισμού των και νομίζοντες ότι ήσαν άήττητοι. Είχαν την τόλμην να σπεύδουν προς συνάντησιν του έχθρου.

— Η φρεγάτα Κέντ είχε πράγματι 72 κανόνια και καθεμία από τας δύο κορβέττας, και ο Αετός και η Βασίλισσα Έλισάβετ, είχαν από είκοσι. Υπήρχε λοιπόν ισότης όπλων δια τους αντιπάλους, τουλάχιστον υπό την έποψιν του αριθμού των κανονίων. Διότι, αν έρωτάτε δια τον αριθμόν του πληρώματος, τα τρία άγγλικά πολεμικά είχαν επάνω από μίαν χιλιάδα άνδρας.

— Μεγάλη λοιπόν υπήρξεν η έκπληξις των Γάλλων ναυτικών, όταν τα σήματα του Βουκόλακος διάταξαν υποχώρησιν.

— Ηρχισαν να φεύγον ενώπιον του έχθρου, και η φυγή αυτή δεν έγινε χωρίς να προκαλέση μείψιμωριαν. Άλλά μόνη η όψις του Σουρκούφ ήρχισε δια να τας κάμη να παύσουν.

— Ο μαρκήσιος, ο Έβέλ, ο Ουσταριτζ και ο Ουίλ είχαν επιστρέψη πλέον εις

την Άγιαν Άνναν. Η Καλή Έλλις έπλεεν εις το μέσον του στολισκου. Την έπροστάτευεν η Έλλις, η όποια ήτο ουραγός, ενώ ο Βουκόλαξ είχε την πρωτοπορείαν.

— Ο καταδρομικός είχε μελετήση και προετοιμάση το σχέδιον τής μάχης. Κατά διαταγήν του δύο κανόνια είχαν αφαιρεθη από την Έλλίδα και τοποθετηθη εις το αιχμάλιον άγγλικόν ιστιοφόρον, εις την πρύμνην και τα δύο.

— Με αυτόν τον τρόπον, είχαν ειπή, θα έχωμεν την εύχαρίστησιν να τους κάμωμεν φιλικήν υποδοχήν δια μέσου του άλλου συμπατριώτου των...

— Είχε διατάξη τον Κλαβαγιάν να πλέη εις το πλευρόν τής γραμμής των πλοίων.

— Έχεις μεταξύ των ναυτών σου κανένα άνδρειον, που ν' αποφασιση η να σκοτωθη η να κάμη μεγάλην ζημίαν εις τους Άγγλους; τον ήρώτησεν.

— Πιστεύω πως έχω, απήγησεν με θάρρος ο μαρκήσιος.

— Εφώναξε δε τον Έβέλ και τον Ουσταριτζ, και τους ήρώτησε χωρίς περιστροφάς.

— Παληκάρια μου, πώς από τους δύο σας δέχεται να μείνη εις την Καλήν Έλλίδα με καμμία δεκαπενταριά κατεργάρηδες, και να δεχθη την πρώτην κανονία των Άγγλων;

— Διάβολε! είπεν ο Έβέλ, σεις πρέπει να εκλέξετε, κυβερνητό μου διότι πιστεύω πως, αν έρωτήσετε την ιδεάν μας, και οι δύο μας είμαστε έτοιμοι να πούμε το Αμήν.

— Οέλω όπωσδήποτε ν' αποφασίσετε μόνοι σας. Η θέσις είναι επικίνδυνος, και υπάρχουν όδοθήντα πιθανότητες ότι θα μείνη εκεί όποιος την πάρη...

— Αφού υπάρχουν άλλες είκοσι να γλυτώση, απήγησεν άμέριμος ο Βάσκος, είμαι έτοιμος να κάμω ό,τι με διατάξουν.

— Κ' εγώ, είπεν ο Έβέλ, αν ο ναύαρχος μου υπόσχηται ένα καλό βαρέλι κρησιού, που να έχη ταξειδεύση τον Ωκεανόν χωρίς να χαλάση, είμαι έτοιμος να κάνω συντροφία του Ηιερλίου.

— Σου το υπόσχομαι εξ όνόματός του, πετροκέφαλε Βρετόνε, απήγησεν ο Κλαβαγιάν, και σου επιτρέπω ν' ακολουθήσης τον Ουσταριτζ εις το πλοϊόν του.

— Και λοιπόν, ήρώτησεν ο Βάσκος, τί πρέπει να κάμωμε;

— Ο υπαρχηγός του Σουρκούφ τους είπε να προσέξουν;

— Ακούστε το σχέδιον του ναυάρχου μας.

— Αυτόν τον τίτλον έδιδαν οι καταδρομείς του Σουρκούφ εις τον άρχηγόν των.

— Τα έπυρμνίσαιμεν εμπρός από τους Άγγλους και φεύγομεν, μόνον και μόνον δια να τους προσελκύσωμεν όσον το δυνατόν μακρότερα, διότι, εκτός από έ-

κείνα τα τρία πολεμικά, άλλη μισή δεκαδά έρχονται να μάς συναντήσουν. Ο Σουρκούφ είδοποιήθη δια τον έρχομόν των, όταν έπέρασεν από την Βουρβόνα. Άρα αυτά έδω μάς φθάσουν εις άπόστασιν ενός μιλίου, θα γυρίσωμεν και θα πέσωμεν επάνω των. Τότε θα γίνη το μεγάλο κακό, και, τότε—τόσον το χειρότερον δι' αυτούς και τόσον το καλλίτερον δι' ήμάς. Λοιπόν, το ζήτημα είναι πως ν' αποφύγωμεν το πρώτον κώ των και να τους χαιρετίσωμεν με όλα μας τα κανόνια. Πρέπει λοιπόν η Καλή Έλλις να προσελκύση το μεγαλύτερον από τα έχθρικά, δηλαδή την φρεγάταν που πλέει εμπρός. Όταν αυτή φθάση αρκετά κοντά, η Καλή Έλλις θα την πυροβολήση με τα δύο της πυροβόλα τής πρύμνης. Χρειάζεται λοιπόν ένας ψύχραιμος άνθρωπος δια να διευθύνη την μηχανήν και να κολλήση επάνω εις το άγγλικόν, πριν τινάξη εις τον άέρα το τρίστιον.

— Έκατάλαβα, είπεν άφελώς ο Ουσταριτζ, και πιστεύω να τα καταφέρω.

— Κ' εγώ, πρόσθεσεν ο Έβέλ, θα βοηθήσω, μ' όλην μου την εύχαρίστησιν, τον σύντροφόν μου.

— Τότε, να σας δώσωμεν δέκα παληκάρια, που να το λέγη η καρδιά των. Τι λέτε για τους Ισπανούς σας;

— Καράμπα! ανεβήσεν ο Βάσκος, νομίζω πως είναι περίφημοι αυτοί. Από χθες άλλο δεν κάμουν παρά να τρίκων τα δόντια των δια τους Άγγλους.

— Το σχέδιον εξετελέσθη κατά γράμμα. Εις την Καλήν Έλλίδα έτοποθετηθη πλήρωμα από είκοσι άνδρας. Ο Σουρκούφ έστειλε τους δύο καλλιτέρους του πυροβολητάς, δια να κάμη όσον το δυνατόν περισσότερας ζημίας εις την άγγλικήν φρεγάταν ο πρώτος και μόνος διπλοϋς πυροβολισμός του εμπορικού σκάφους, το όποιον έκαμνεν εις την περίστασιν εκείνην καθήκοντα πολεμικού.

— Εν τώ μεταξύ, η φρεγάτα και αι δύο κορβέτται, οι δορυφόροι της, έπλεον πάντοτε και αποφασιστικώς εναντίον των τεσσάρων πλοίων του Σουρκούφ.

— Η άπόστασις ήτο άλίθυη πολύ μεγάλη, κ' εύκολον ήτο ν' άπατηθούν. Άλλ' η άνδρεία των Άγγλων συνσταται κυρίως από άδάμαστον έπιμονήν. Ο μοιράρχος Χάρρις ήθελε με πάσαν θυσίαν να μάθη τί ήσαν εκείνα τα τρία άγνωστα πλοία, τα ένωθέντα με το τρίστιον, το όποιον τέσσαρας ημέρας τώρα κατεδίωκεν αυτός. Άνδρειός, αλλά οίηματίας, ο Άγγλος εκείνος, έτρεφεν άντί τον περιφρόνησιν προς τους καταδρομείς. Και την αλαζονικήν του θρασυτητα, συνεμερίζετο κατά πάντα ο Σιρ Γεώργιος Βλάκφορντ, κυβερνήτης τής κορβέτας Αετού.

— Απ' εναντίας ο Τζάιμς Πέτερσων,

κυβερνήτης τής Βασίλισσας Έλισάβετ, ήτο φρόνιμος και λογικός άνθρωπος. Άλλά αι σοφίαι του συμβουλαί είχαν προκαλέση τα σκώμματα του άρχηγού του καθώς και του συναδέλφου του Βλάκφορντ.

— Εκείνην την ημέραν όμως δεν κατώρθωσε να συγκρατήση τους φόδους του, και έλθων εις την άρχηγίδα τους ανεκοίνωσεν εις τον μοιράρχον Χάρρις.

— Μου φαίνονται ύποπτα αυτά τα τέσσαρα πλοία, που ταξειδεύουν μαζί. Νομίζω ότι πρέπει να βεβαιωθώμεν, αν τα λοιπά πλοία του στόλου μας, θα δυνηθούν εν ανάγκη να έλθουν εις έπικουρίαν μας.

— Ο Χάρρις εκύτταξε τον ύποπτα γένον του με μειδίαμα περιφρονητικώς ειρωνικόν:

— Μα την αλήθειαν, κύριε, είσθε πόσον φρόνιμος ώστε δεν τολμάτε να προσβάλετε δύο εμπορικά από τα όποια το εν είναι άγγλικόν που μάς το έχουν περη με κατεργαρία και με άπάτην.

— Αυτή η κατεργαρία και αυτή η άπάτη άποδεικνύουν ότι εκείνος που το έκαμεν είναι επιτήδειος άνθρωπος, άρχηγέ μου. Θα είχαν βεβαίως έτοιμα από πριν άμυντικά μέσα, τα όποια ήμεις άγνοούμεν.

— Τι μέσα; Ο πειρατής, που ήλθεν εις την Βουθάην κ' έτέπαιξε τους ανοήτους τής ύπηρεσίας, εις το πολύ—πολύ κάποιος κατάδικος, που θα έχη φήγη από τα κάτεργα η από τας φυλάκας του Άδεν και κατώρθωσε να δολοφονήση τον πλοίαρχον τής Καλής Έλλίδος. Γάλλος δεν ύπάρχει κανείς εις αυτήν την ιστορίαν. Άλλά και αν ύπρχε, θα ήμην ένθουσιασμένος. Θα μάς έδιδε την εύκαιρίαν να κάμωμεν καλήν λείαν...

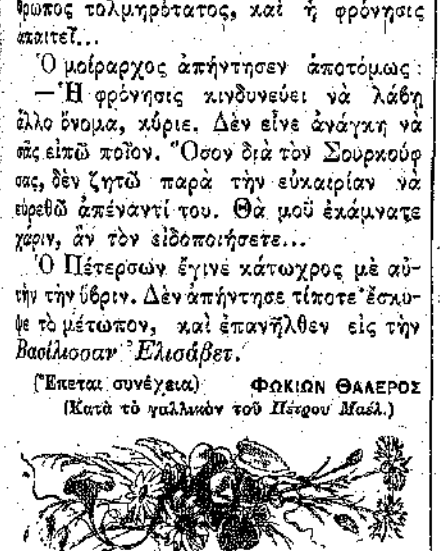
— Η Έξοχότης σας ίσως έχει δίκαιον. Όπωσδήποτε εγώ έπιμένω εις την ιδεάν μου. Ο Σουρκούφ είναι άνθρωπος τολμηρότατος, και η φρόνησις απαιτεί...

— Ο μοιράρχος απήγησεν άποτόμως:

— Η φρόνησις κινδυνεύει να λάθη άλλο όνομα, κύριε. Δεν είναι ανάγκη να σάς ειπώ ποίον. Όσον δια τον Σουρκούφ σας, δεν ζητώ παρά την εύκαιρίαν να ειρεθώ απέναντί του. Θα μου έκάμνατε χερσιν, αν τον είδοποιήσετε...

— Ο Πέτερσων έγινε κάτωχρος με αυτήν την ύβριν. Δεν απήγησεν τίποτε έσλωφε το μέτωπον, και επανήλθεν εις την Βασίλισσαν Έλισάβετ.

(Έπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πιέρου Μασί.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΦΗ Ν. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ Βραβευθετα εις τον 9ον Διαγωνισμόν προς Σύνθεσιν Πνευματικόν Άσκήσειον (Ίδε Διάπλασιν σ. 5, σελ. 182).

ΤΟ ΚΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Μία πτωχή γυναίκα δεν είχε άλλα κτήματα και άλλην περιουσίαν, παρά μίαν και μόνον κατσίκαν.

Κατετρόμαξεν η πτωχή γυναίκα, όταν μίαν ημέραν έστειλε και την έφώναξε εις τον πύργον του ο αυθέντης του τόπου. Αυτός ο αυθέντης είχε πολύ κακό όνομα. Όλοι οι άνθρωποι έπρόσεχαν να μην εύρεθούν εις τον δρόμον του, να μη πλησιάσουν εις την κατοικίαν του.

Η πτωχή γυναίκα υπήκουσεν. Ο αυθέντης την έπρόσταξε τότε να πηγαίνη κάθε πρωί με την κατσίκαν της, και να γαλιζή μίαν γαβάθαν με γάλα ζεστό δια τον υιόν του, ένα παιδάκι άδύνατο και άρρωστίατικο, αλλά κακό και αυτό καθώς τον πατέρα του. Του έρωτάζε κυρίως εις το ζήτημα τής πλεονεξίας και τής φιλοκερδείας...

Προς χάριν αυτού του παιδιού, η πτωχή γρηούλα, κάθε πρωί ήτο υποχρεωμένη να σκαρφαλόνη με μεγάλο κόπον εις τους βράχους του βουνού και να πηγαίνη εις τον πύργον. Η Λευκούλα, η κατσίκαν της, έπήγαινεν εμπρός εις τον ανώμαλον και πετρώδη δρόμον τα χοροπηδήματα τής κατσίκας έκαμναν την πτωχήν να λησμονή την κόρασιν, να λυπηται μάλιστα που δεν είχε και αυτή η ίδια τέσσαρα πόδια δια να ύπηρετη εύ-

κολώτερα τον αυθέντην, που είχε την κατοικίαν του τόσον ύψηλά.

Άλλά η καιμένη η γυναίκα δεν ήτο πλέον νέα! οι κόποι εκείνοι ήσαν άνώτεροι από τας δυνάμεις της, και έπεσεν εις το κρεβάτι άρρωστη. Του κάκου το άρχοντόπουλο έπερίμενε το γάλα του κατά την συνηθισμένην ώραν. Γάλα δεν έφάνη εκείνην την ημέραν, ούτε κατόπιν, τας άλλας ημέρας. Ο μικρός έπιέσμιωσεν, έθύμωσεν. Αφού η γυναίκα εκείνη δεν ήμπορούσε πλέον να έρχεται, διατί δεν τής έπερναν την κατσίκαν της;

Αυτό το πράγμα τή έφαινετο πολύ φυσικόν και πολύ όρθόν. Τόσον κακή και διαστρεμμένη ήτο η ψυχή του. Δεν είχε μάθη να διακρίνη ποίον ήτο το δίκαιον και ποίον το άδικον. Εκείνο το βράδυ, στρατιώται έπήγαν κ' έφεραν την Λευκούλα, μ' όλην την αντίστασιν της, μ' όλους τους κτύπους που έκαμε δια να μην την πάρουν από την κυρά της.

Εις αυτό το διάστημα, η πτωχή γυναίκα έθρηνοϋσε την συμφοράν της τής είχαν πάρη την μοναδικήν της περιουσίαν. Όταν έγινε καλλίτερα κ' έδυνάμωσεν, άπεράσισε να ύπάγη και να παρακαλέση τον άρπαγα να τής δώση όπισω την κατσίκαν της. Έξελίγησεν λοιπόν δια τον πύργον. Άλλά εις την θύραν του πύργου οι στρατιώται την έδιώξαν. Δεν είχαν καιρόν και διάθεσιν ν' άκούουν τους θρήνους της αφού μάλιστα το άρχοντόπουλο εκείνην την στιγμήν έπαιξε με την κατσίκαν εις το δάμα του πύργου.

Δεν έπαιζεν αληθινά, αλλά την εασάνιζε, την Λευκούλα, η όποια, από τον καιρόν που την έπήραν δια τής βίας, δεν έκαμνε πλέον ούτε μιά σταλαγματίτσα γάλα.

Έξαφνα η Λευκούλα άρχισε να χοροπηδά. Είχεν αναγνωρίση την φωνήν την κυράς της, και είχεν όρμηση έως το άκρον του ύψηλου τούχου, δια να την ιδη που έφευγε, διωγμένη από τους φυλάκας.

Το άρχοντόπουλο έτρεξε να την κρατήση. Έστάθη εμπρός της δια να την γυρίση όπισω. Άλλά η Λευκούλα, μ' ένα πήδημα, όρμησε τότε εμπρός, και παρέσυρε μαζί της εις το χάος τον μικρόν άρπαγα!

ΠΙΕΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΝΥΚΤΑ

Άπλόθηκε παντού γαλήνη, η Νύκτα πρόβαλε γοεγή, στην άνθισμένη της την κλίην αποκοιμήθηεν η γη.

Κι' αποκοιμήθη κι' έχει πάση για καντηλάκι φωτεινό τ' άστρο κι' άκοιμητο φεγγάρι, που κρέμεται στον ουρανό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)
Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Ο κύριος Χρονολογίδης, ο νέος καθηγητής της Ιστορίας, καλημερίζει την κυρίαν υποδιευθύντριαν, ανεβαίνει εις την έδραν, ακκουμπά το καπέλλο του, ξεροβήχει, βγάζει τὰ γάντια του, τρέχει δυνατά τὰ χέρια του, και κάθεται επί τέλους εις την καρέκλαν του, με τον κατάλογον των μθητρών κάτω από την μύτην του.

Ο κύριος Χρονολογίδης έχει κάτι άστυα ιδιώματα, και τὰ πονηρά κορίτσια τὸ γνωρίζουν. Η Μπεμπέκα σκύβει στὸ αὐτὸ τῆς Δανάης, τῆς διπλανῆς τῆς, και κάτι τῆς κρυφολέγει. Η Δανάη σφίγγεται διὰ νὰ μὴ βάλῃ τὰ γέλια, και κυττάζει καλά τὸν κύριον καθηγητήν, ποὺ παραδίδει τὸ μάθημα.

Ο κύριος Χρονολογίδης, με τὴν κωδουμιστὴν φωνὴν του, ἀναπτύσσει πῶς ἔγινε ἡ «κάθοδος των Ἡρακλειδῶν», και αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Ιστορίας φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρει παραπολύ τὴν Μπεμπέκα, διότι κάθεται προσεχικῆ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ καθηγητοῦ.

«Νὰ γυρίξῃ σὰν οὐδύρα...» (Σελ. 220, στ. β')

Κάποτε και κάποτε, ἄμα ἡ υποδιευθύντρια, ἡ κυρία Θελεξινόη, ποὺ εἶνε ἐκεῖ και ἐπιβλέπει τὴν τάξιν, γυρίσῃ τὸ κεφάλι τῆς, ἡ Μπεμπέκα ἀνεβοκατεβάζει τὰ δακτυλάκια τῆς και κάμνει νοήματα τῆς Δανάης, και ἡ Δανάη μετράει μέσα στὰ δόντια τῆς:

— Δέκα, εἴκοσι, τριάντα...

Η Μπεμπέκα και ἡ Δανάη ὄλο και σφίγγονται διὰ νὰ μὴ γελάσουν...

Βγαίνουν μερικὰ κορίτσια νὰ εἰποῦν

τὸ μάθημα. Ἄλλα τὸ λέγουν καλά, ἄλλα εἶνε ἀμελέτητα. Ο κύριος Χρονολογίδης βάζει βαθμούς, κάμνει ἐπιπλήξεις, ἀγριεύει, ἡμερόνει. Ἐπὶ τέλους σηκώνεται, χαιρετᾷ και φεύγει.

Η Δανάη ἀμέσως ἔσπευε στὰ χάρχανα. Η Μπεμπέκα τῆς δίδει μιὰ σπρωξιὰ με τὸν ἀγκῶνα, διὰ νὰ ἴσυχάσῃ, διότι ἡ κυρία Θελεξινόη εἶνε ἐκεῖ και ξεροβήχει... Ἄλλὰ γίνεται διάλειμμα, και ἄμα ἐβγήκαν στὴν αὐλὴ, ἡ Μπεμπέκα ἀρχίζει νὰ χορεύῃ και νὰ γυρίξῃ, νὰ γυρίξῃ σὰν οὐδύρα, τὸσον ποὺ τῆς ἐρχεται ζάλη, και πέφτει

«Κάτι τῆς κρυφολέγει...» (Σελ. 220, στ. α')

ἐπάνω στὸν πάγκο: — Ἐβδομηντα ἐννιά φορές, σωστὰς και ὀρθώσιτες, κορίτσι μου! φωνάζει σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

Η Δανάη γελά, γελά, γελά και αὐτὴ. Τὰ ἄλλα κορίτσια, ὄλο περιέργεια, ἐρχονται κοντά:

— Τί εἶνε; τί τρέχει; τί λέγει ἡ Μπεμπέκα; Ἐβδομηντα ἐννιά φορές — τί πράγμα;

— Τί πράγμα; Νά! ὁ κύριος καθηγητής! — λέγει ἡ Δανάη.

— Τί πράγμα, ὁ κύριος καθηγητής; Δὲν μᾶς τὸ λέτε κ' ἑμᾶς;

— Μὰ δὲν καταλαβαίνετε ἄκόμα; Νά! ἡ Μπεμπέκα ἐμέτρησε πόσες φορές ὁ κ. Χρονολογίδης ἀνοῖξε κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του στὸ μάθημα. Δὲν τὸ εἶδατε, καλέ; Τρέβει διαρκῶς τὰ χέρια του, και εἶνε τόσο ἀστέος σὰν ἀνοιγοσφαλᾶ τὰ μάτια του!

Η Μπεμπέκα καμαρώνει με τὴν ἐπιτυχίαν τῆς. Ἐκεῖνο τὸ πρωτὸν διὰ τὰ κορίτσια μ' αὐτὴν εἶχαν νὰ κάνουν...

Μὰ, τί ἀτυχία! Τόσον ἐφλυάρησαν τὰ κορίτσια μ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ὥστε ὁ κύριος καθηγητῆς τῆς Ιστορίας τὴν ἔμαθεν, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ἦτο πολὺ καλὸς ἄνθρωπος ὁ κύριος Χρονολογίδης, και δὲν τοῦ ἔκακοφάνῃ παραπολύ. Εἶχεν ὅμως τὴν περιέργειαν νὰ γνωρίσῃ τὴν κατεργαροῦλαν, ποὺ ἐφτιαξε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

(Ἐπὶ τεκ. συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἦτο και ἕνας νέος και κομψὸς βόας, ποὺ τὸν ἔλεγαν Αἰμίλιον, και ἔκαμνε και αὐτὸς ἐκεῖ τὸν καθημερινὸν του περιπάτον και μᾶς ἐσφύριζε διαρκῶς, τάχα διὰ νὰ μᾶς περιπαίξῃ. Οἱ γονεῖς μας μᾶς εἶχαν μάθῃ, ἀπὸ πολὺ πρὶν, νὰ περιφρονῶμεν αὐτὰ τὰ εὐκολα πειράγματα. Μίαν ἡμέραν ὅμως ποὺ μοὺ ἀνέθηκε ἡ χολὴ στὴ μύτη, κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὴν γλώσσαν μου κρυμμένην στὴν τσέπη μου, διὰ τὸν ἀπλουστάτον λόγον ὅτι δὲν εἶχα τσέπην, ἐφώταξα ὀρθά-κορτά σ' αὐτὸν τὸν ἀνοστον σφιγματοῖαν!

— Γιατί σφιρίζετε και βοᾶτε ἔτσι; Μήπως θέλετε σφυρο-σφυροῖ νὰ μᾶς ἀποδείξετε πῶς εἶσθε συγγενῆς με τοὺς βόας-βόους, και γι' αὐτὸ σᾶς λένε βόα;

— Τί αὐθάδης ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ μικρὸς ἱπποπόταμος!... αὐθάδης σὰν ρινόκερος! — ἔτριξε τὰ δόντια του, ὁ Αἰμίλιος πολὺ πειραγμένος.

Ἄλλὰ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν μᾶς ἄρισεν ἡσύχως. Ὅταν συνέβαινε νὰ μᾶς συναντήσῃ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, μᾶς ἐγύριζεν ἄλλοῦ τὸ κεφάλι με μίαν περιφρόνησιν, ἡ ὁποία ἄλλως τε μᾶς ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορος.

Κατὰ τὸ δεξιόν, ἐκάμναμεν, με τοὺς συγγενεῖς μας, ὀλίγην οἰκογενειακὴν μουσικὴν. Ἐσχηματίζαμεν χορωδίας διὰ νὰ καληνυχτίζωμεν τὸν ἥλιον ποὺ ἐβασίλευε. Οἱ Σιδεροχέρηδες, ποὺ ἔτραγον δοῦσαν με πολλὴν τέχνην και καλαίσθησιν, μᾶς ἔκαμναν σεκόντο. Καί ποτε, αἱ φιλαρμονικαὶ των καίματων ἤρχιζαν τὰς συναυλίας των μέσα εἰς τὴν καλύμια, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἱπποπόταμοι τῆς λίμνης ἐβροντολογούσαν, και αὐτοί, με τὰ κεραυνώδη φωνητικὰ ὄργανά των!

Καί, ἐπειδὴ τὰ διαπεραστικὰ ξεφώνητὰ των παπαγάλων, τὰ οὐρλιάσματα των πιθήκων, τὰ γρυλλίσματα των ἐλεφάντων, οἱ βρυχημοὶ των θηρίων και τὰ μουγγρισματα των ἀγρίων μυρμηκαστικῶν ἤρχιζαν τότε νὰ μᾶς κρατοῦν τὸ ἴσον, σᾶς ἀρίτω νὰ φαντασθῆτε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, τί εἶδους τρομακτικῆς ἁρμυίας ὕφονεν εἰς τὰ οὐράνια τὴν ποικιλίαν των ἤχων τῆς. Τὸ βουνοῦ ἔτρεμεν ὄλο ἕως τὴν βάσιν του. Ἦτο τρέλλα, μαγία ἐκείνη ἡ μουσικὴ. Ὅλιγαι ὀρχήστραι, ὀλίγοισι φιλαρμονικαῖς και στρατιωτικαῖς μουσικαῖς των ἀνθρώπων, ἡμποροῦν νὰ σᾶς δώσουν μίαν ἰδέαν τί λογῆς ἦεν ἐκεῖναι αἱ συναυλίας τῆς ἀφρικανικῆς ἑρῆμου! Ἄλλοιμονον! Ὄραι μελωδικαί, τί ἐγίνατε; Τραγούδια και καντάδες τῆς νυκτός, ποὺ εἶσθε τώρα;

Και ὅμως κάτι τι ἔλειπεν ἀπὸ τῆς

ἐτυχίαν μου. Ἄνθρωπον, δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ μου. Ποτὲ κανέν ζῶον αὐτοῦ τοῦ εἶδους δὲν εἶχεν ἔλθῃ νὰ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν των κατόπιων τῆς λίμνης, τοῦ βουνοῦ ἢ τοῦ δάσους. Μίαν ἡμέραν, ἦμον τότε πολὺ μικρὸς — ὁ Μπαμπᾶ-Μπαμπᾶς με εἶχε πάρῃ κ' ἐπήγαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κυανοῦ Ὀρους. Καί ἐκεῖ, ἀφοῦ μοὺ ἐδείξε πέραν, εἰς τὸν ὄριζόντι, κάτι καλὸς ποὺ ἦσαν τόσον μακριὰ ὥστε δὲν μοὺ ἐφάνησαν μεγαλήτερες ἀπὸ ἀράπτικα καρύδια, μοὺ εἶπε:

— Ἐκεῖ μέσα, εἶνε ἄνθρωποι, οἱ φυσιολογικοὶ μας. Με τὴν διαφοράν μόνον ὅτι αὐτοὶ ποὺ κατοικοῦν μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ καλύβια εἶνε κατάμαυροι. Καί τοὺς λέγουν μαύρους. Εἰς τοὺς ἄλλους τόπους ἔχουν ἄλλα χρώματα. Εἰς τὴν Εὐρώπην εἶνε λευκοί, εἰς τὴν Ἀσίαν κίτρινοι, εἰς τὴν Ἀμερικὴν κόκκινοι!

— Ἄμυε, οἱ πράσινοι; τὸν ἠρώτησα με ὄλην τὴν ἀφέλειαν.

Ο πατέρας μου εἶχε, φαίνεται, ἄλλοῦ τὸν νοῦν του, και δὲν μοὺ ἀπήντησε. Ἐγὼ ὅμως, ἐπειδὴ μοὺ εἶχαν κινήσῃ παραπολύ τὴν περιέργειαν ἐκεῖνα τὰ καλύβια, εὐρήκα τὴν περίστασιν νὰ τὸν ἐρωτήσω πάλιν:

— Μπαμπᾶ-Μπαμπᾶ, και τί κάνουν αὐτοὶ οἱ μαῦροι;

— Σκοτώνουν τὰ περτεργα ἱπποποταμῆκια, ποὺ θέλουν νὰ πᾶνε νὰ τοὺς ἴδουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ τί κάνουν, και ἔπειτα τὰ πωλοῦν εἰς τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους τῆς Εὐρώπης, και αὐτοί, με τὰ δόντια ποὺ βγάζουν ἀπὸ τὰ ἱπποποταμῆκια, κάμνουν δόντια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν πιά, και με τὸ πεσοῖ των κατασκευάζουν πόρτομνηδες, βαλίτσες και πέτσινα κανέττα!

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις, ἡ τόσον ὀλίγον ἐνθαρρυντικὴ, ἔκαμε κ' ἔτρεξεν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μου ἕνα ἐλαφρὸν ρῆγος. Ἦ σκληρότης ἐκείνων των μαύρων και ἐκείνων των λευκῶν μ' ἔκαμε τόσον ν' ἀγαπηθῶ, ὅσον και νὰ κατατρομάξω. Καί ὁ πατέρας μου, βλέπων τὴν ταραχὴν μου, εὐρήκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ μοὺ ἀπαγορεύσῃ ρητῶς νὰ υπάγω ποτὲ και νὰ κερπατήσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Κυανοῦ Ὀρους, πρὸς τὸ χωρίον των μαύρων. Κ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξιν νὰ χάσω τὸ πεσοῖ μου και τὰ δόντια μου, τὰ ὁποῖα μοὺ ἐφαίνοντο τὰ πολυτιμώτατα των ἀγαθῶν, ὑπεσχέθην ἐπισημώτατα εἰς τὸν Μπαμπᾶ-Μπαμπᾶ νὰ μὴ παραβᾷ ποτὲ τὴν ἀπαγορεύσιν του.

Ἄλλὰ, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχα αἰσθανθῆ νὰ γεννᾶται ἐντός μου ἐν ἄλλόκοτον ἐνδιαφέρον δι' ἐκεῖνα τὰ πολυχρώμα πλάσματα, τὰ ὁποῖα λέγονται ἄνθρωποι, και ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ ὅτε ἕνα ὡς δεῖγμα. Αἱ διηγήσεις, ποὺ συχνὰ μᾶς ἔκαμνε ὁ πατέρας μου διὰ τὰς περιπετείας του μεταξὺ των

περιεργωτάτων ἐκείνων ζῶων με τὰ δύο πόδια, δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ὀλιγοστεύσουν τὴν ἰδικὴν μου περιέργειαν.

Λοιπὸν, μίαν ὄρταν ἡμέραν, ἐνῶ μάλιστα εἶχαμεν καθῆσθαι εἰς τὸ τραπέζι διὰ τὸ πρόγευμα, ἡ μητέρα μου ἐφώνησεν ἔξαφνα:

— Μπα! ἕνας πῆθηκος!

Ἄλλοι ἀνεσχημάθημεν, κ' ἐσηκώσαμεν

«Μπα! ἕνας πῆθηκος!...» (Σελ. 221, στ. β')

τὰ μάτια μας διὰ νὰ κυττάξωμεν. Καί εἶδαμεν, με μεγάλην ἀπορίαν μας, εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, ἕνα ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω μαῦρο ζῶον, τόσον ἀλλόκοτον ὅσον και ἀγνωστον, ποὺ ἐμοιαζε πραγματικῶς με μεγάλο πῆθηκον και ἐστέκετο ὀρθόν εἰς τὰ ὀπίστω πόδια του. Μόνον ποὺ δὲν ἦτο τριγωντὸν, ἀλλὰ εἶχε τὸ πεσοῖ του γυμνὸν και λεῖον. Αἱ ὀλιγαί τρίχες ποὺ εἶδαμεν ὅτι εἶχε τοῦ ἐπεφταν ἀπὸ τὸ κεφάλι του εἰς τὴν ράχη του, σὰν κατασρωτὴ χαιτῆ.

Ο πατέρας μου ἐχαμογέλασεν ἄμα ἤκουσε τὴν φωνὴν ποὺ ἔβαλεν ἡ μητέρα μου.

— Ὅχι, καλὴ μου, τῆς ἀπήντησε. Δὲν εἶνε πῆθηκος, εἶνε μαῦρος!

Μαῦρος, δηλαδὴ ἄνθρωπος! Ἦ καρδιά μου ἐγτύπησε δυνατά, και ἐπήγε νὰ μοὺ κοπῆ ἡ ἀναπνοή μου ἀπὸ τὴν περιέργειαν, ὅταν ἀνοῖξα τόσα τὰ μάτια μου διὰ νὰ καλοκυττάξω τὸν νέον μουσαφίρην.

— Πολὺ ἄσχημα ζῶα αὐτοὶ οἱ μαῦροι! διεκήρυξεν ἡ μαϊμά μου με περιφρόνησιν. Τί γυρεύει αὐτὸς κ' ἦλθε ἐδῶ πέρα;

Εἶνε κατὰ τὰ φαινόμενα κάποιος Νυάμ-Νυάμ! εἶπεν ὁ πατέρας μου, ποὺ τὰ ἔξευρεν ὄλο. Αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ τὰ μαλλιά των φθάνουν σὲ τόσο μακρὸς. Φαίνεται πῶς ἔλασε τὸν δρόμο του, κ' ἦλθε ἐδῶ. Ὅτι εἶνε κουρασμένος και ἀναγμένος ἀπὸ

τὴν ζέσθ. Ἦ λίμνη τὸν ἐκλύει, διότι διψᾷ, ὡς φαίνεται... Καί, βάζω στοιχῆμα τρεῖς πεντάρες, πῶς πηγαίνει νὰ κάνῃ λουτρό...

— Ἄ, μπα! ἀνέκραξεν ἡ μητέρα μου. Ἄστειέσαι, Θεόδωρε! Νὰ κάνῃ λουτρό! Μὰ ἡ λίμνη εἶνε γεμάτη ἀπὸ καϊμάνους! Καί θὰ γυωρίζῃ, ὀρθόσω, αὐτὸς ὁ ἰθαγενῆς ὅτι ἔλασε αἱ λίμνες τοῦ τόπου μας εἰς τὰ μέρη ποὺ συγγάζουν οἱ κύριοι Κροκώδειλοι. Ἄν ἐμῶν μέσα στὴν Νάνι-Νάνη, δὲν θὰ ξανάβῃ πιά!

— Χρὶ ἐχαμογέλασεν ὁ πατέρας μου, ὕψων τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ ρίψῃ ἐν περιφερικῶν βλέμμα εἰς περιχώμα τῆς λίμνης. Ἐἴτε λουσθῆ εἴτε δὲν λουσθῆ, αὐτὸς ὁ κακομοῖρης ὁ ἰθαγενῆς κακὰ ξεμπερδεύματα θὰ ἔχῃ!

Πραγματικῶς, ἡ εἰδησις τῆς πρωτοφανοῦς ἐμφανίσεως ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς τὰ κατατόπια μας εἶχε ἐλαδθῆ με ἡλεκτρικὴν ταχύτητα εἰς ὄλον τὸν ζῶικόν πληθυσμόν. Καί ὁ λόγος, τὸ βουνο και τὸ δάσος ἤρχισαν σιωπηλὰ νὰ γεμίζουν με πλῆθος ζῶων ποὺ ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ ἄντρα των ἐπίτηδες διὰ νὰ τὸν ἴδουν. Τὰ δένδρα ἐλόγιζαν ἀπὸ τὸ πλῆθος των πουλιῶν, ποὺ ἐκύτταζαν σαστισμένα. Οἱ χιμπαζῆδες και οἱ μακάι, κατὰ ὀλοκλήρους οἰκογενείας, ἐσκαρφάλωναν εἰς τὰς κορυφὰς των ὕψηλων κοκκοφοινίκων διὰ ν' ἀπολαύσουν καλλίτερα τὸ θέαμα. Καί μερικοὶ ἱπτάμενοι σκίουροι εἶχαν προαγοράσῃ τὰς καλλιτέρας θέσεις, και τὰς ἐπιλοῦσαν ἐπειτα πολὺ ἀκριβὰ εἰς τοὺς οὐδιστιπῆδες ποὺ εἶχαν χασμαρῆσῃ νὰ ἔλθουν.

Ἄλλὰ κυρίως, ἄμα ἔβλεπε κανεὶς τὰ χαμόκλαδα τοῦ κάμπου, ἡμποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ διὰ τὴν ἀριβείαν τῆς παρατηρήσεως τοῦ πατέρα μου και νὰ ὑπολογίσῃ πόσον πραγματικῶς θὰ ἔβλεπε και θὰ ἐπάθαινε ὁ καίμενος ὁ μαῦρος, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του.

Μέσα εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους ἐβλέπαμεν ἕνα τρομακτικώτατον κύκλον

«Χαιρετίσῃ τὴν μητέρα μας...» (Σελ. 222, στ. α')

από φωσφορώδη στίγματα που ήσαν καρφωμένα επάνω εις τον άνθρωπον! Ήσαν τὰ μάτια των υαίνων, των λεοπαρδων, των πανθηρών. Τα θηρία αυτά, στρωμένα κατά γης, κάτω από τους ύψηλους κάκτους, σιγά-σιγά, με βήματα βελούδινα, εσύροντο προς την λίμνην κ' έγλυφαν από πριν τὰ χείλη των. "Αν έρωτάτε δια τους κροκοδείλους, αυτούς δεν τους έβλεπαμεν, εξ αιτίας των υδροχαρών φυτών και των μεγάλων φύλλων των νυμφαίων, που έσκέπαζαν την επιφάνειαν των υδάτων. "Αλλά, κάτω από εκείνο το πράσινο παραπέτασμα, τους έμάντευε κανείς που ήσαν και αυτοί εις την θέσιν των, έτοιμοι προς μάχην, και άκύνειζαν τὰ δόντια των με τὰ νύχια των, έτοιμοι να χυθούν επάνω εις τον άμοιρον παρεισάκτον, άν άπλωσ και μόνον έτολμούσε να πατήση ένα δακτυλάκι του ποδιού του εις την λίμνην!

Το θέαμα εκείνο ήτο τρομερόν, και ήσανόμοια πολύ καλά, οι άδελφοί μου κ' έγώ, ότι άν είχαμεν μίαν τρίχα εις το δέρμα μας, θα έσηκνυετο όρθή από την φόβην. "Αλλά τὸ γνωρίζετε, αγαπητά μου παιδάκια, οι ίπποπόταμοι έχουν την επιδερμίδα λεϊαν και άτριχον, σαν την επιδερμίδα των μωρών παιδιών, — και περισσότερον μάλιστα, — διότι ήμεϊς δεν έχουμε ούτε στο κεφάλι μαλλιά. Αυτό πάντοτε ήτο ο κρυφός μου καιμός. . .

Και, να σου εξαφνα, ο πατέρας μου βάζει ολόχαρος τες φωνές, ενώ έτριβε τες κατούσες του:

"Α! χά! χά! Να κι' ο άνδρείός μας ο 'Αδός που έφθασε! Αυτός ελίπει μονάχα από αυτήν την οικογενειακήν διασκέδασι. Να δήτε, παιδιά μου, τί πανηγύρι θα γίνη τώρα!

Ο 'Αδός, αγαπητά μου, ήτο ένας πολύ γέρος λέων, ο οποίος ήτον έγκατεστημένος εις έν άπόμειρον άντρον του βουνού. "Ολίγον εφάνητο έξω, διότι είχε ρευματισμούς. Διά ν' άποφασισθ λαιπόν να έβγη μέρα-μεσημέρι έξω από το σπήλαιόν του, έγραϊάετο άφορμή έντελώς εξαιρετική, όπως αυτή που είχε παρουσιασθή τώρα.

Αυτός ήτο πραγματικώς! Κατέβαινε με άργα βήματα από ένα δρομάκι του βουνού.

Τον έγγνωρίζαμεν πολύ καλά, διότι ήτο παλαιός σύντροφος του πατέρα μου εις την σκλαδιάν του. Ήσαν και οι δύο εις το ίδιον θηριοτροφειον της Ταγγέρης και είχαν δραπέτευση μαζί-μαζί.

"Αμα μās είδε μέσα στον καλάμιδωνά μας, με τρία άλλαματα εύρέθη κοντά μας. Έχαιρέτισεν ευγενικά την μητέρα μας, έσφιξε τὰ πόδια του μπαμπά, και μās έδωκε μερικά φιλικά μπατσάκια με τις νυχάρες του στα μάγουλά μας. (Έπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

(Κατά το γαλλικόν του Γ. Τρεμιζώ).

Η ΜΑΡΓΑΡΩ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Η Μαργαρώ αγαπούσε να κόβη λουλούδια. Δεν τὰ ήθελεν όμως δια να τὰ βάζη εις τὰ βάζα και να στολίζη τὰ δωμάτιόν της, ή τὸ σπίτι. "Ω, όχι! τὰ έκοβε μόνον δια να τὰ κόβη, και δια κανένα άλλον σκοπόν. Έγέμιζε τὰ χέρια της, την ποδιά της, τὸ καλάθι της, τὰ έσκόρπιζε εις τον κήπον, και έπειτα με χορούς και με πηδήματα, με γέλια και χαρές, τὰ έτσαλαπατούσε, και τὰ έκάμνε λυθάμα, — δια τὰ λουλούδια, τὰ άσπρα, και τὰ κόκκινα, και τὰ μαδιά, και τὰ κίτρινα!

Μίαν ήμέραν, αφού έκαμε τον περιπάτον της εις τον κήπον και τὰ χωράφια, αφού έκοψε κ' έθήρισε άφθονα λουλούδια, έκουράσθη κ' έκάθησεν εις ένα πάγκον, εις την σκιάν ενός μεγάλου πεύκου. Ήτο τόσο κουρασμένη, ώστε πριν περάσουν δύο λεπτά της ώρας, την έπήρε ο ύπνος. . .

"Αμα εκλείσε τὰ μάτια της, της εφάνη ότι εύρέθη μέσα εις ένα ώραϊον κήπον, μεγάλο και άπεράγτον, όπου ήσαν φυτωμένα χίλιες χιλιάδες τὰ λουλούδια, και όλα τόσον ώραϊα και δροσερά, ώστε η Μαργαρώ δεν έκρατήθη, αλλά έτρεξε κ' έκοψε ένα κ' έπειτα άλλο, και άλλο. . . Είχε γεμίση την άγκαλιά της πιά, κ' έσκυβε δια να κόψη μίαν μεγάλην μαργαρίταν, όταν ήκουσε μίαν φωνήν, σαν φωνήν ανθρώπου.

"Ετρόμαξε κ' εστάθη να κυττάη δεξιά και άριστερά, παντού τέλος παιγνών.

Και δεν είδε κανένα. "Επρόσθεξ καλύτερα, και τότε είδεν ότι η φωνή που της ώμιλούσε δεν ήτο παρά τὸ λουλούδι που αυτή ήτο έτοιμη να κόψη:

"Στάσου, καλό κορίτσι! άφισέ με να ζήσω λιγάκι άκόμα' αρκετά αδελφάκια μου έχεις σφάζη και σκοτώση εις τὸ τώρα! "Αν τουλάχιστον τὰ έβαζες μέσα στο νερό, θα ήμπαρούσαν, και δύο και τρεϊς ήμέρες άκόμα, να ευωδιάζουν και να μένουν δροσερά, και όσοι τὰ βλέπουν να εύραϊώνονται. Έσύ όμως! είμαι βεβαία ότι δια θα τὰ χαλάσης και θα τὰ καταστρέψης άμέσως. "Ασυλλόγιστο κορίτσι! Διά ποιον λόγον έχεις τήση κακίαν μ' έμας; "Εμεις ποτε δεν σ' έδάψαμεν, ποτε δεν σ' έπειράσαμεν! Συλλογίσθη λιγάκι! θα σου άρесе εσένα να τὸς πετάξουν καταγής και να σέ τσαλαπατήσουν, όπως μās τσαλαπατάς έμας; "Οχι βέβαια! Μην κάνης λοιπόν εις τους άλλους, ότι δεν θέλεις να κάνουν οι άλλοι σ' εσένα! . .

Την στιγμήν αυτήν, η Μαργαρώ άνοιξε τὰ μάτια. "Ολα είχαν χαθή άπ' έμπρός της. Είδεν ότι εύρίσκετο καθισμένη εις τον πάγκον, κάτω από τὸ πεύκο, εις τὸ βάθος του κήπου, κ' έμπρός της ανακατωμένα με τον άμμον και τὰ

χαλίκια που είχε τὸ δρομάκι, ήσαν σκορπισμένα τὰ πατημένα και σπυλωμένα άνθη του άγρού, αι παπαρούνες και αι μαργαρίτες, τὰ «μη-με-ληρήνει» και αι αγριοβιολέττες. . . Αυτή τὰ είχε μαθήση και τσαλαπατήση προηγήτερα!

"Αχ! καίμενα λουλουδάκια! είπεν ενώ έμάζευε με άγάπην τὰ όλίγα που είχαν άπομείνη κάτω-κάτω εις τὸ καλάθι της, τί κακή που ήμουν εις τὸ τώρα με σας! "Από τώρα όμως σας ύπόσχομαι ότι θα διορθωθώ. Να! σας τὸ όρκίζομαι. . .

Η Μαργαρώ εκράτησε την ύπόσχεσίν της. Διότι από τότε, κάθε φοράν που έβλεπε λουλούδια, έλεγε από μέσα της αυτά τὰ λόγια!

— Μην κάνης εις τους άλλους, ότι δεν θέλεις να κάνουν οι άλλοι σ' εσένα.

ANNA ΠΥΡΓΙΟΥ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ πρόβατα του βασιλέως Δεοπίδου

"Ετιχη μίαν φοράν ο βασιλεύς του Βελγίου να έπισκεφθί μίαν εκθεσιν ζωγραφικής εις τας Βρυξέλλας, και να τὸ άρση μί εικόν, όχι και πολύ μεγάλη, η οποία παριστανε ένα κοπάδι από πρόβατα εις ένα κήπον, κατά την θέσιν του ήλιου. Ο βασιλεύς, άμα την είδε, έστειλε κ' εφώνησε τον ζωγράφον, και εζήτησε να άγοράση την εικόνα του. "Όταν ήλθαν εις τὸ ζήτημα της τιμής:

— Μεγαλειότατε, είπεν ο ζωγράφος με όλην την αφέλειαν, να μου πληρώσετε τὰ πρόβατά μου όσον περίπου τὰ κοιλόν οι κροσώπλοι. . . πενήντα φράγκα τὸ ένα. . .

"Ο βασιλεύς Δεοπίδους έρριψε ένα βέλημα άκόμη εις την εικόνα και έκαμε νοερώς τὸ λογαριασμόν:

— Θα είναι δέκα η δώδεκα πρόβατα. Πληρωμένη προς πεντακόσια η εξακόσια φράγκα, η εικόν αυτή δεν εινε πολὺ ακριβή!

Μετὰ τρεϊς ήμέρας, η εικόν είχε μεταφερθί εις τὸ βασιλικόν παλάτι. "Ηρχισαν να μετρούν τὰ πρόβατα, και ο ζωγράφος, δικνύων εις την εικόνα ένα σωρόν από μικρά άσπρα στίγματα εις τὸ βάθος του κήπου, ειπε σοβαρώτατα:

— Προσέξτε να μην τὰ λησμονήσετε. . . Εινε τουλάχιστον χίλια!

— Δεν εινε λοιπόν σκόνη του δρόμου αυτά; ήρώτησεν ο βασιλεύς.

— "Οχι, Μεγαλειότατε, εινε πρόβατα.

— "Αληθινά; στον λόγο σας;

— Στον λόγο μου.

"Ο βασιλεύς έθγαλε κ' επλήρωσε χωρίς να τὸν ακοφανθί. "Η εικόν εκείνη του εστοίχισε πενήντα χιλιάδας φράγκα, ενώ με χίλια πεντακόσια μόνον θα ήτο καλοπληρωμένη.

"Απαγορεύεται τὸ κακνίζεϊν.

Εις την Αμερικανικήν πολιτείαν της Ινδιάνας έχει ψηφισθί νόμος, ο οποίος απαγορεύει εις τους κατοίκους να κακνίζουν σιγαρέττα. Μόνον τὰ πούρα επιτρέπονται. . .

"Ο νόμος αυτός εφηρμόσθη τελευταίως εις μίαν πολύ άσταϊαν περιστασιον. Είχεν έλθη εις την πόλιν Σάουθ Μπέντ εν θηριοτροφειον, και κατά την ώραν της παραστάσεως ένας μεγάλος χιμπατζής παρουσιάσθη

ένθρον του κοινοῦ με ένα τσάστιον σιγαρέττον, τὸ ήναψε και ήρχισε να κακνίζη. Αν ήλπει καιρόν ο άτυπώλας της υπηρεσίας Πλησιάζει άμέσως εις τον πύθκον, ήρξει τὸ σημειωματάριόν του, και συντάσσει πρωτόκολλον έναντιον του δια παραβάσιν του νόμου.

"Αγνοία νόμου δεν επιτρέπεται! — λέγουν οι νομικοί. . .

Μία καλή απάντησις

Μίαν φοράν ένας εύπατριδής εφοβέρισε τον Τριβουλέτον, τον άνομαστον γελωτοποιόν του βασιλέως Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας, ότι θα τον σκοτώση από τὸ ξύλο, διότι τὸν είχε παράρη πολύ με τες εξυπνάδες του. "Ο γελωτοποιός παρπονέθη εις τον βασιλέα.

— Αν τολμήσῃ κανένας και σέ κυπήσῃ, — είπεν ο βασιλεύς, — θα τον κρεμάσω άμέσως ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας!

— Αχ! Μεγαλειότατε, απήντησεν ο Τριβουλέτος, άν είχατε την καλωσώνην να τον κρεμάσετε ένα τέταρτο της ώρας προηγήτερα! . .

Μία μικροσκοπική περιηγήτρια

Εινε όκτώ μόλις έτων, και έκαμε μόνη της ταξειδι 11,000 χιλιομέτρων. Η μικροσκοπική αυτή περιηγήτρια εινε "Αγγλίς. "Ονομάζεται Βιολέττα Βράδω, κ' έμενε με τον παππο της εις την πόλιν Ουόθθαμ της Αγγλίας. "Αλλά ήθελε να υπάγη να εθρη τον πατέρα της, που κατοικει τώρα εις την Αγγλικήν Κολομβίαν της Αμερικής και τόνον επέρειναν, ώστε ο παπαός της ήναγκάσθη να υποχωρήσῃ και να την αφήσῃ να πάη τὸ ταξειδι. Την συνώδευσαν εως την Λίβερπουλ, και εκεί την επεβίβασεν εις τον Τεπιονικόν, τὸ υπερωκεανειον άτμόπλοιον που έπρόκειτο ν' αποπλεύσῃ δια την Νέαν Υόρκην. Κατ' αρχάς η διαδουνοσις της άτμοπλοιας ήρνήθη να δεχθί την μικράν επιβάτιαν, ακριβώς διότι ήτο πορα-πολύ μικρά! αλλά μί Αμερικανίς κυρία εδήλωσεν ότι ανελάμβανε να την φροντίξῃ εις τὸ ταξειδι, και την άφησαν. "Από την Νέαν Υόρκην όμως εως την πόλιν Βικτωριαν, η μικρούλα Βιολέττα έκαμε μόνη της τὸ ταξειδι. Απ' άν έδεχόμενον της είχαν κρεμάση εις τον λαϊκόν μίαν καρτέλλαν με τὸ όνομά της και τὸ όνομα της πόλεως όπου μετέβαινε. Τέλος, ο παππος της ειδοποιήθη τηλεγραφικώς ότι έφθασε ούα και άβλαβής εις τας άγκάλας του πατέρα της.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έναστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10.

Τόμοι 8 (οι έξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) προς φρ. 2,50 έναστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1905)

Τόμοι 5: των έτων 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν έναστος τιμάται:

"Αδetos φρ. 8 ταχυδρομικώς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: των έτων 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν έναστος τιμάται:

"Αδetos φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ηλιόλουτος Πρωϊα. — Δεν με δέρνει; λιγάκι, μαμμά;
Μαμμά. — Να σέ δειρώ; και γιατί;
"Ηλιόλουτος Πρωϊα. — Για ναρχισω τὰ κλάμματα, να μου δώσης γλυκό.
"Εστάλη από τὸν Αμύμητον Γελοτοποιού

— Γιατί θέλεις γομαλάστια να σβύνη καλά;
— Για να σβύνω της φωτιές, άν κίση πυρκαϊά τὸ σπίτι μας.
"Εστάλη από τὸν Δεμοκρινάντου Αιγιαλοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὸ "Ευθρόν Προσωπίον [3E] ενέγραφε δια την δ' και γ' τριμηνίαν τὸ ύπ' αριθ. 4 συσταθέν άπορον παιδιον εν Ευλοκάστρω. Εγγύ του! Τώρα να ιδωμεν ποίος άλλος θα συμπληρώση την συνδρομήν του να γίνη έτρησια. Μία τριμηνία μόνον λείπει.

"Επίσης ο έν Πειραιεί Σύλλογος α' Ελληνισμός [5E] ενέγραφε δι' ολόκληρον τὸ έτος τὸ έν Πειραιεί πτωχόν παιδιον, τὸ συσταθέν εις τὸ προηγούμενον φύλλον ύπ' αριθ. 15. "Αξιος θερμών σύγχαρητήριων και ο Σύλλογος.

16. — Η Αδρα του Βεγλιου μου συνιστῃ σημερον εν πτωχόν παιδιον εν Θεσσαλονίκη, κερραδον πατρός, φιλόμουσον όμως και καλώς ανατετραμμένον. Πότος η ποια θα τὸ εγγράψῃ;

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Μου έστειλαν τας φωτογραφίας των δια τὸ συμπλέγμα του Ε' Φωταγισμού Εσπαθώματος άκόμη και οι έξής: Παναγιώτης Χ. Μεγαρίτης, Κ. Μελανδίνος, Γεώργιος Δ. Τσακαλιάνος, Ήλιόμαχος Δαβιδόπουλος, Κωνσταντίνος Π. Βολοκόπουλος, Αντώνιος Ν. Μαλλούχος, "Ασθη της Θεσσαλον και "Ιωάννης Γ. Καλαρόπουλος. "Επειδή άπεράσισα να δημοσιεύσω τὸ συμπλέγμα εις έν από τὰ πρώτα φύλλα του "Ιουλίου, παρατίθει την προθεσίαν της αποστολής φωτογραφιών μέχρι τέλους "Ιουνίου. Και όσοι στείλουν εως τότε, καλώς έστειλαν. "Αλλη παράτασις δεν χωρεϊ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άνασσοται άν δεν συνοδεύεται από τὸν δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ εγκριθόμενα η άνασσομένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. "Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άνόμα, και δια από κ, εις κοίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Δόξα της Ελλάδος, α. (Α. Π. με τούτὸ τὸ ψευδώνυμον θα διαγωνισθῃ, και όχι με τὸ παλαιόν) Κωνσταντίνου Αδάραου, α. (Α+Μ. τόσον άρκει τὸ: της Ελλάδος πλεονάσει.) Ναυτοπόλο της "Υδρας, α. [Σ. Γ. και σου εδχομαι να... πλεύσης εις τὰ ίχνη του αδελφού σου.]

"Ανανεώσεις ψευδωνύμων: "Αριελ, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Πρατίνουον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια τὸ έτος τούτου, προς έχοντας ψευδώνυμον άπίσης ισχύον δια τὸ έτος τούτου. Προτάσεις με άνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δεν δημοσιεύονται].

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ν' ανακαλύθουν: η "Αλκιμος Νεότης με την Νεοαίθραν των Αργάρων, "Απτερον Νηπιον, "Υπερ Πατρίδος, Αάτην του Απειρου και

"Υμνον της Ελευθερίας — η Γλυκεία Ελλάς με τὸ Χαίρε Λευθερία και Πόθον των Ελλήνων — η "Ωραία Τουρλίδα με τὸ Γλυκό Φιλίον, "Εσπερον Ρεμβασιον και "Ελπίδα του Μέλπονος — η "Ηλιόλουτος Πρωϊα με την Γλυκείαν Ελλάδα και Πάξ: — Ο "Ευθροισιάδης "Ελλη με τον "Υερολογίτην, Φροβ-Διάβολον, Λαφροστροφονομένην "Ελλάδα, και Διαικριθείσαν "Αρσενιαίδα — τὸ Κάτω-Βρόστο με τὸ Κίτριον Νότιον, "Ονειροπόλον Θυρεάτιδα και "Ευθρόν Προσωπίον — τὸ Βυζαντινὸ "Αηδόνι με την Φίλην των Ζήνων, Πτερωτήν Καρδίαν, "Ασρα, Αδραν της Ελευθερίας και Πορνιάδα Αδραν — η Παλλας με τον Ουδδεν, Αιθρα, Μέλπονον Διπλωμάτην και "Αμύμητον Γελοτοποιόν. — τὸ "Αθος "Ανθών με την Δουκισσαν των Σαλιώνων, Κυματοθραύστην του Εξέσιον και Δροσόλουσον Αυναγής — ο "Ευφορίων με την "Αλκιμον Νεότητα, Θεοραπίδα των Μουσών, Αιμιλιαν Είμαρμένην, Φροβ-Διάβολον και Ουδδεν — ο "Εσπερον Ρεμβασιος με την Γόνδολαν της Βενετίας, "Εσσηνή "Εσπερον και "Αμύμητον Γελοτοποιόν — η Φλοίσβος της Θαλάσσης με την Δροσόλουσμένην Χρυσάγην — τὸ "Ελληνικόν Πνεύμα με την "Ιωάνναν Δάση, Γλυκείαν Ελλάδα, Ρόδον της Ανατολής, Νηρηίδα των Αργάρων και Μαρομένην Γαϊαν — τὸ Δακρυομένο Τριαντάφυλλο με τὸ Βυζαντινὸ "Αηδόνι, Ρόνδολαν της Βενετίας, Πάξ, "Αγνήν Καρδίαν και "Εθνικόν "Ονειρον — η "Ελληνίς με την "Ανθισμένην Πορτοκαλίαν και Σταυραστόν — η Γόνδολα της Βενετίας με τον Τσίρον. Εξαγωνιστόν Τεχνικόν, Μισοκακώμορον, "Αμύμητον Γελοτοποιόν και Δεμοκρινάντου Αιγιαλόν — ο Αιτόνομος με τον Υάλην της Ελευθερίας και Βωμόν της Ελευθερίας — η Νδὲ της Καστέλλας με την Δροσόλουσμένην Χρυσάγην, Παλιάνου Μπιλφαγκόφ, Συριανήν Σανθούλιαν, "Εμιεγάλλαν και "Ασρα — η Λάτρε της Φθώδος με την Διαικριθείσαν "Αρσενιαίδα, Δουκισσαν των Σαλιώνων, Μικράν Δουκισσαν, "Ασρα και "Εμιεγάλλαν — τὸ Φουρνέλλο με τον Αλταή, "Ιδιότροπον Σανθούλιαν, Γόνδολαν της Βενετίας, "Ελινομάδα Παρθένου και Εσφορίωνα — ο Περαπαδής Τραγουδιστής με την Κόρη του Διός, Θεοισανόν, Διαικριθείσαν "Αρσενιαίδα, Κρητικοπούλιαν και "Ηγεμονίδα της Κρήτης — ο Παρήγορος "Αγγελος με τον Δικηρόρον της Νεολίας, Δουκισσαν των Σαλιώνων και "Ιδιότροπον Σανθούλιαν — η "Εμιεγάλλα με την Αιμιλιαν Είμαρμένην, Παλιάνου Μπιλφαγκόφ, "Ανθισμένην Πορτοκαλίαν και "Ελληνικὴν Ναυαρχίδα — η "Ιδιότροπος Σανθούλια με την Αγκυραν της Σωτηρίας, Σειττευμένο "Ελληνόπουλο, "Αφροστροφονομένο Κόμο, "Εσσηνή "Εσπερον και Λάτρε του "Ωραίου — τὸ Γλυκό Φιλίον με την Ποιμενίδα Μυθώ, "Αθος "Ανθών, Μαγευμένο "Αθος, Ζιαν και Ζακπίδα. — ο "Αριελ με τὸ Νεοαδολούλοδον — ο Κυματοθραύστης του Εξέσιον με την "Ωραϊαν Τουρλίδα και "Εθνικόν "Υμνον.

"Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Σανθὸ Διαβόλακι (που ένιχησεν εις την διεκκυστιδα κατά τους "Ολυμπιακούς άγώνας μίαν ώραϊας έκδρομής) "Ενθουσιώδη "Ελληνα (τὰ 3 τετράδια ελήφθησαν, αλλά χωρίς τὰ δεκάλεπτα γραμματισμά των) Τσίρον (περιμένω λοιπόν έκτενέστερον γράμμα) "Ελληνικόν Θάρος (δεν θάρρησον και του Ποιητικου Διαγωνισμού τάποτελέσματα) Φεγγαροπαίδι (ούτε τὴν Μικρών Μυστικων τὰ άποτελέσματα δεν θ' άρρησον) Νυμφαίον του Νελλου (κ' έγώ δεν άμφιβάλλω ότι θα πάρης έριστα, και περιμένω να μου τὸ γράψῃς) Ταχυδρομόν της Ειρήνης (εὐχαριστῶ

διά τὸ ξεσπάθωμα, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ξεσπαθῶνται) *Νεοαϊολόλοδο* (πιστεύω ὅτι καὶ ὁ ἱπποκόταμος Λεοπόλδος μὲ τὰ ἀπομνημονεύματά του. Ὁ σὺ ἀρέσει ὅσον καὶ τὸ «Φεγγαροπαῖδον») *Κόρη* τοῦ *Διός* (νὰ μὴ γράψῃς καὶ ὅτι τὸ ξεῖρες διὰ νὰ... ξεύρω κ' ἐγώ ὅτι ξεύρεις τὸ μάθημα τοῦ πιάνου) *Δροσολομένην Χρυσουάνην* (νὰ μὴ φιλήσῃς τὴν *Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλαν*, καὶ ἄλλα ἐλήθησαν) *Ἄγγελον Ἀγγελινόν* (διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν *Μικρῶν Μυστικῶν*, χρειάζεται ὑπομονή, διότι συμβαίνει νὰ μὴν ἀνταλλάσσουν ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν προτάσεις) *Τῆς Φράκτις* κ' *Ἀγριολόλοδο* (ἐννοῖται) ἡ χωρίς διορθώσεων τίποτε καλὸν δὲν γίνεται) *Κυματοθραύστην* τοῦ *Ἐδείου* (αὐτὰ ἔχουν τὰ ταξείδια, πότε εὐχαρίστους ἐντυπώσεις καὶ πότε ὄχι ὁ ἐξάδελφός σου—ποῖος εἶνε;—διὰ ψευδώνυμον πρέπει κατὰ τὸν κανονισμόν νὰ μὴ γράφῃ μόνος του, συναποστέλλων καὶ τὸ φράκτον, τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιστολήν σου τὸ γραμματόσημα ἐξηγηρῶθησαν) *Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης* (πραγματικῶς ὁ Σύλλογός σας εἶνε ἄξιος ὅλης τῆς ἀγάπης μου) *Μαρομένην Γαλίαν* (φιλήσῃ μου τὸ *Σεφανάκι*, καὶ γρήγορα νὰ μὴ γράψῃς ὅτι ἔγινεν ἐντελῶς καλὰ) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (ὅσον λυπηρὸν τὸ πᾶν τὸ φιλᾶθλον ποῦ ἔσκαψε τὸ χέρι του, τὸσον νόστιμον τὸ ἐπίσπιδιον τῆς ὀηρετρίδας ποῦ ἀπὸ τὴν περιέργειάν της ἔπεσαν εἰς τὸν λάκκον μὲ τὴν λάσπην ἐστένωσεν, ἢ ἀκόμα;) *Ἰωάνναν Δάσκ* (ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχής, διότι τὸ βιβλίον του ἔγινεν ἀφορμὴ ν' ἀποκτήσῃς μιαν τοσον καλὴν φίλην) *Ἐσμερᾶδαν* (αἱ βρογαί, φαίνεται, ἦσαν γενικαί εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Ἐσθρᾶπην ἢ οἰκογένεια *Μ.* δὲν παρήγγειλε τίποτε μὲ τὸ καλὸ νὰ σὲ ἴδωμέν' εἰς τὰς Ἀθήνας) *Φίλην τῶν Ζῶων* (ἐλπίζω ὅτι τώρα πλέον εἶσαι καλὰ «Διόλογοι» ἐστέλλουσαν) *Ἀλιμιον Νεότητα* (εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τοὺς ποιητικῶς ἐνθουσιαστούς σου) *Ὀνειρον Παρθένου* (καὶ τὰ ὀλίγα ποῦ μοῦ γράψεις, μὲ εὐχαρίστησαν πολὺ) *Σημῆλαιον τοῦ Φωτός* (ἔστειλε τὰς δύο διευθύνσεις) *Πᾶξ* (ἐλήθησαν) *Πολυπαθὴ Ὑπαρξίον* (εἰς τὸν τρίτον λοιπόν) *Πυργίαν Καλλιτέχνίδα* (ἔλαβον, καὶ εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράψεις) *Ὀνειροπόλον Ἐσμερᾶδα* (ἔστειλε) ἀφοῦ εἶνε μεγαλύτερα δὲν πρέπει νὰ θυμῶνται ἢ ἀργοπορία μάλιστα σοῦ ἀνοίγει περισσότερο τὴν ὄρεξίν) *Ἰδιότροπον Σανθούλαν* (θυμῶμένη βεβαίως δὲν θὰ εἶσαι γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ τὸ κἀμνεῖς ἐπιτήδες, διὰ νὰ μὴ κάμῃς νὰ δηλώσω ὅτι πολὺ μ' εὐχαριστοῦν, αἱ ἐπιστολαὶ σου.) *Πανταλῶν I. B.* (ἔστειλε) *Ἑλληνοκὸν Παῖδνα* (ὅσα εἶπα διὰ τὰ εἶσημα εἰς τὰ προηγουμένα φύλλα εἶνε ἀρκετὰ δὲν τὰ ἐδιόρθασες;) *Ἡρῶ* (φαντάζομαι πόσον ὠραία ἦτο ἡ ἐκδρομὴ σας, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς ἐνεπνεύσθης τόσον γλαφυρὰν ἐπιστολήν) *Χρυσὸν Μόσχον* (μὴ λησμονήσῃς λοιπὸν ὅτι, διςρχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν διὰ νὰ μεταβῇς εἰς τὴν πατρίδα σου, μοῦ πρὸς τῆς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου) *Ἄδων τοῦ Βερμίου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἐνεργειάν σου ὑπὲρ τῆς Μετοχῆς) *Ἐλαβες ἐλπίζω καὶ τὰς δύο τελευταίας σταλείσας) Θεοφανίδα τῶν Μουσῶν* (δὲν μοῦ ἔμεναν ἀμφιβολία ὅτι μιαν ἡμέραν θὰ ἀνεγνώριζες τὴν *φανταστικὴν παρεξήγησιν* καὶ νὰ ποῦ συμπίπτουν τώρα καὶ αἱ διακοπαὶ διὰ νὰ μὴ γράψῃς μὲ ὅλην σου τὴν ἀνεῖαν.) *Διακρινθεῖσαν Ἀρακακίδα* (ἀκριβῶς, ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ εἶσαι πτυχιούχος, θὰ ἔχῃς ἀκόμη περισσότερα προσόντα διὰ νὰ μὴ γράψῃς τόσον ὠραίας ἰδέας, αἱ ὅποιαι μὲ τὸν καιρὸν θὰ ὀρμιάσουν καὶ οἱ καρποὶ των θὰ ἔχουν τὴν ἀλοφορίαν τῆς «Διαπλάσεως».

Εἰς δὲς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δακταὶ μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου
 [Ἡ χάρις τῶν ἰσῶων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανήλους, ὡν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ περιέται φρ. 1.]

339. Αεθίγγυρος.
 Κοντὰ σὲ ἓνα σύμφωνον ἔν μελός, λῦτα, βᾶζω
 Καὶ νόστιμον σαλατικὸν εὐθὺς κατασκευάζω.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Μισοκακώμοιμου.

340. Ἀναγραμματισμός.
 Εἰς ῥάχεις τοῦ δὲν σπειρόμετον, αὐτόφοτον
 Ἐμφύχων εἶμαι κάλυμμα κ' εἰς τὸ κενόν
 Ἐν ἀναγραμματίσῃ μου ἓν μέρος, εἰς τὸ
 Ἔθ' ἰδῆς τὴν αἰτιατικὴν ἑνὸς τῶν ἀποστόλων.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

341. Μωσαϊκόν.
 Ἐτος, μῆν, ἡμέρα, ὥρα,
 Δευτερόλεπτον, στιγμὴ
 Λάβε σὺ καὶ πλάσε τώρα
 Ἐν ἀρχαίῳ ποιητῇ.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Παυτοῦ τῆς Καρθίας

342. Δημῶδες αἰνίγμα.
 Ὁ στόμαχός μου θάλασσα καὶ πῦρ ἢ κε-
 Με ῥόγγους κ' ἀναστεναγμῶς ἐξέρχεται ἢ
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Λεοβωμοῦ Ἀνδρου

343. Κεκυρωμένον καὶ ἀνεστραμμένον ἐξάγωνον.
 1.—Ἡ ἀδιαρξία εἶνε ἐλάττωμα.
 2.—Ὀὐδὲς ἀναμάρτητος εἶμι ὁ Θεός.
 3.—Ἐπερίδης, Ἰσαῖος, Αἰσχύνης ἦσαν ῥή-
 4.—Ἡ κίνα εἶνε φάρμακον δυναμωτικόν.
 5.—Μὴ στηρίζεσαι εἰς τὴν Τύχην.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τῆς Νεοτάδας τῶν Ἀγραφῶν

344. Δικτυωτόν.
 * * * * * = Θυγάτηρ ἀρχ. βασιλέως.
 * * * * * = Κάτοικος νῆσου Ἑλληνικ.
 * * * * * = Ἐπίσημος Τριῶν.
 * * * * * = Τροφός ἀρχ. βασιλοπαίδος.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὀσῶν

345. Ἐπιγραφή.
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπι-
 γραφῆς:
 ΟΥΝΙΠ
 ΝΟΜΩΝΤΥΕ
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Ἀδωνόμου

346. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Ζῶον — ἐπίρρημα = Γράμμα +
 Πόλις — μυστήριον = Μῦθιον +
 Καρπός — εἰδικόν = Ἄνθος
 Ἄφροισμα ὑπολόπιον: Τῆταν
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Πατριδός

347—351. Μαρκὸς Θεός.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς θεοῦ, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα: τόσαι λέξεις:
 Κοιτῆ, αἰκίος, ἔνδοξος, κοιλίς, λέγω.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τῆς Σημίαιας τοῦ Φωτός

352. Ποιητὴ Ἀργοστιχίς.
 Τὸ πρῶτον καὶ δευτέρου γράμμα τῆς πρῶ-
 τῆς τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον καὶ
 τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον καὶ τέταρτον
 τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τῆς τε-
 τάρτης, καὶ τὸ πέμπτον τῆς πέμπτης ἀποτε-
 λοῦν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης.

1, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 2, Ἀρχιεπί-
 σκός. 3, Συνάθροιστος ἀνθρώπων. 4, Φίλος τοῦ
 Ἡρακλέους. 5, Τέκνον τοῦ ἡλίου.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Δημοδόμου
353. Μικτόν.
 χ-α-ρ-σ-α-τ-ρ-σ-τ-π.
 Ἐστᾶλη ἐπὶ τῆς Δροσολομένης Χρυσουάνης

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 19.
 215. Σικινός (σὺ, κυνός). — 216. Μένης,
 Μέγας, Μέλας. — 217. Αἶνος, Ἰανός.
 218. Α Δ Α Σ (στὴ ΣΑΛΛΑ) 219.
 Α Η Δ Α (πολλὰ, ΔΗΛαδῆ) Μηδὲ
 Α Δ Α Μ (σουΜΑΔΑ) να ποῦ
 Σ Α Μ Η (σΗΜΑ Στάς) τοῦτ-
 λους

μακάρηζε. (Ἡ ἀνάγνωσις ὀριζόντιως, κατὰ
 σειρὰν λαμβανόμενου πρῶτα τοῦ μεσαίου
 γράμματος ἐκάστης σειρᾶς καὶ εἶτα ἐνὸς ἑ-
 ἀριστερῶν καὶ ἑτέρου ἐκ δεξιῶν ἐναλλὰξ.)—
 220—223. 1, Κρόνος (παυσΟΝ ΟΡΚΙῶ-
 μένος). 2, Γῆ (Ἡ Γαλῆ). 3, Ζεὺς (ΣΥ Ἐλις).
 4, Ἄρης (ΔιοΣ ΗΡΑ).—224. Διὰ τοῦ Α. Γ.
 ἌΚΙς, ἸΑΣων, ΓΡΑῖς, ΑἴΑΣ, ΙΑΚῶς=
 ΑἴΓΑΙ, ΚΑΡΙΑ, ἸΣΑΑΚ—225. ΠΑΤΑ-
 ΓΟΝΙΑ (ΠΑΛαίμων, ΚαΤΑνη, ΠυθαΓΟρας,
 Αμαζόνιος, Ιουστινῆς).—226. Βία μὴδὲ
 πράττειν.—227. Μηδενὶ πονηρῷ σύνισθι (μὴ
 δὲν—ἀπὸ—νι—ρῶ—σὺν—εἰς—θῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουμῆς μας
 λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ
 αἱ ἀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Προτρέπομεν τὰ ἐπανταχῶς μέλη ἡμῶν
 ὅπως ἐντινῶσι τὰς προσηλιαίας των
 διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ζητοῦνται ἀντιπρόσω-
 ποι Διευθύνσεις: Σπυριδῶνα Βογιατζῆν, Κα-
 ραῖσκου 180, Πειραιεύς.
 Σύλλογος Ἑλληνομισθῶν. (5—99)

Συγχαίρουσαι ἀνεύρητον Ἀσιὸν διὰ τὴν
 εἰς τοὺς Παιδαγωγὸς Ἀγῶνας ἐπιτυχίαν
 του, εὐχόμεθα αὐτῷ καὶ τὸν κόντων τοῦ
 Ὀλυμπιακοῦ.—Σύλλογος Ἑῆσῶν. (5—99)

Στὴν ἀγαπημένην μας *Διμιλίαν Εὐμαρμί-
 νην* στέλλει ἡ Ἑῆσῶς γιὰ τὴν γιορτὴν
 τῆς Χρῆσις ἑσμερῆς εὐχές. (5—100)

Ἐτὴ καλλὰ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, σοῦ εἶχε-
 ται, Καλλιτέχ, ἢ Λελέ σου. (5—101)

Δηλὸν ὅτι ἡλλάξα ψευδώνυμον. Χαίρω
 Ν. Παρρῶν.
 Πρῶτην Δουῆς Δημητριάδης. (5—102)

Πᾶσα ἀνταλλαγὴν δελταρίων, εὐχαρι-
 στοῦσα ἐγκαρδίως ἀποστειλαντάς μοι.
 Χαρίελλα Τροχάνη. (5—103)

Εὐχαριστῶ *Ἐθνηκὴν Ἀμναν* ἐπὶ ἐπι-
 λέσει εὐκαρινῶν αὐτῆς αἰσθημάτων.
 Βάσος Πανογιαννοπούλου. (5—104)

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!
 Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν ἡμῶν
 σας εἰς τὸ μέλλον τῶν
 τέκνων σας εἰς τὴν μεγά-
 λην ἀσφαλιστικὴν εἰσαίτην
ΡΟΣΣΙΑ
 Ἀσφαλίσει: Ζωῆς, προικοδοτήσεων,
 πνός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανά-
 σως ὄλων.
 Ἐπιχειρησθῆμα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21